

A decorative floral wreath made of green vines, red leaves, yellow flowers, white flowers, and clusters of purple grapes, framing the title text.

NAJKRATŠIA CESTA DOMOV

MIRJAM PARKEROVÁ



*NAJKRATŠIA
CESTA
DOMOV*

NAJKRATŠIA CESTA DOMOV

MIRIAM PARKEROVÁ

Original title: Miriam Parker: THE SHORTEST WAY HOME

Copyright © 2018 by Miriam Parker

All rights reserved.

The original edition published by the arrangement
with Dutton, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Cover design by Sandra Chiu

Cover image: Getty Images

Translation © Veronika Matúšová, 2019

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných
systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky,
mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-845-6

*Venujem svojim rodičom,
ktorí vo mňa vždy verili.*

*Človek si myslí, že uniká, a zrazu nadabí sám na seba.
Najdlhšia obchádzka je najkratšou cestou domov.*
James Joyce, *Ulysses*

Vyberám si seba.
Kelly Taylorová, *Beverly Hills 90210*

PRVÁ ČASŤ

Predjedlo

Grilovaná broskyňa s mäťou
na podstielke z koriandrového pesta

Víno

Highway 12 Sauvignon blanc 2015
(Sonoma, Kalifornia)

Svieža aróma zeleného jablka, brušky a melóna

PRVÁ KAPITOLA

Nikdy by som nečakala, že mi život zmení vinárstvo. Keď som však v ten prvý májový víkend v tridsiatom roku svojho života vošla do prázdnej degustačnej miestnosti v Bellosguarde, premkol ma zvláštny pocit. Taký, ako keď prvý raz ochutnáte nové jedlo a hneď viete, že bude vaše obľúbené, alebo ako keď na opačnom konci kníhkupectva zbadáte chlapíka a viete, že sa s ním dáte dokopy. Ako inšpirácia. Nikdy predtým som sa v prázdnej miestnosti necítila, akoby som tam patrila, ale v tejto áno.

Degustačná miestnosť vybielená štukovou omietkou a s odkrytými trámami dýchala upokojujúcou, zemitou vôňou izby, ktorá už toho veľa zažila. Izby, ktorá vedela svoje. Na jednej strane bol do steny vstavaný obrovský tehlový kozub a zadnú časť miestnosti od podlahy po strop vyplňal regál na víno v tvare kosoštvorca. Napravo stál opustený zdobený dubový barový pult, na ktorý však niekto umiestnil dva poháre, priamo do stredu, a medzi ne otvorenú fľašu vína s čiernou etiketou. Dokonalá fotka. Vzadu v rohu sa na fliačiku svetla dopadajúceho cez okno rozvaľoval hnedo-biely gavalieršpaniel kráľ Karol.

Nadvihol hlavu, čím vzal na vedomie moju prítomnosť, a ja som prikývla jeho smerom. Lenivo spustil hlavu späť na zem, párkrát zabúchal chvostom a zavrel oči. Zjavne ma schválil.

S priateľom Ethanom sme strávili doobedie jazdou zo San Francisca do Sonomy. Za normálnych okolností hodinová cesta nám trvala tri hodiny. Prechádzali sme kľukatými zákrutami a odbočkami diaľnice číslo jeden a zastavovali, aby sme si vychutnali výhľady na základe Ethanovej predprípravy a vyhodnotenia najlepších vyhlíadok po ceste – držali sme sa za ruky, škripali sme zubami, keď sme si omočili prsty na nohách v studenej vode na pláži Muir Beach, a ochkali sme nad výhľadom z útesov v Point Reyes. Moje fotky v iPhone ani zďaleka neboli také dobré ako tie, čo urobil Ethan svojou zrkadlovkou, ale dopriala som si čas, aby som si tie pohľady vtlačila do mozgu. V časoch instagramu a snapchatu považujem spomienky za to najosobnejšie. Keď zažívam niečo dôležité, dbám na to, aby som zavrela oči a odfotila si to do spomienok.

Čoskoro sme sa mali vrátiť do New Yorku, začať žiť skutočný život a zanechať za sebou krásu tichomorského pobrežia. Oba sme prišli do Kalifornie kvôli magisterskému štúdiu na Haas School na Berkeley a oslnivosť tohto štátu nás stále udivovala – ak nebola hmľa (samozrejme). Užívali sme si dni bez hmly. Pripadalo mi takmer ako zločin vrátiť sa na východné pobrežie len po dvoch rokoch na západe. Lenže nás volala práca.

Naším posledným vzdorom mal byť víkend vo vinohradníckej oblasti. Do Sonomy sme dorazili okolo jedenástej a batožinu sme nechali na recepcii hotela El Dorado. Ešte nám nestihli pripraviť izbu a poradili nám, aby sme sa prešli do Bellosguarda. „Je to najstaršie a najkrajšie vinárstvo v Sonome,“ vysvetlila nám žena za pultom s menovkou BETTY. Nakreslila nám mapku mesta a ukázala, ako sa tam dostaneme. „Keď vyhladnete,

vráťte sa sem a zájďte do Dievčaťa s figou oproti cez ulicu. A určite si dajte levanduľový crème brûlée, aj keby ste boli celkom plní. Je vynikajúci.“ Vinárstvo nebolo v Ethanovom dôkladne naplánovanom harmonograme (reštaurácia áno). Rád plánoval výlety na hodinu presne, so zaujímavosťami, reštauráciami a hotelmi, ktoré starostlivo vybral na základe kombinácie rôznych cestovateľských webových stránok a fór. Keďže sme však dorazili o hodinu skôr, jeho harmonogram zatiaľ neodštartoval.

„Znie to skvele,“ povedala som.

Ethan mlčky privolil na zmenu plánu, hoci som vycítila, že ho to irituje. Potom sa však usmial, vzal ma za ruku a spolu sme kráčali podľa ručne nakreslenej mapy, nie podľa modrej bodky v iPhone.

„Som taký šťastný, že som tu s tebou,“ prehovoril.

Aj ja som sa tešila, že som s ním, alebo som prinajmenšom po mnohých rokoch života slobodnej ženy v New Yorku bola rada s hocikým. Okrem toho bolo príjemné uniknúť z toho tlakového hrnca, ktorý predstavovalo posledných pár mesiacov v škole. Zvádzali sme tvrdý boj o pracovné miesta a mnohé moje priateľstvá sa rozpadli, vrátane toho s najlepšou kamarátkou Tyrou. Minulé leto sme obe sťažovali v banke Goldman Sachs, obstála som lepšie a získala som prácu vo výskume globálnych investícií v New Yorku. Bola to pre mňa ideálna pozícia, pretože sa zameriavala viac na výskum a písomné vyhodnocovanie, menej na čistú analýzu dát. Matematika mi nešla ktovieako, hoci účtovníctvo a makroekonomiu som zvládla relatívne bez ujmy. Tyre ponúkli rovnakú pozíciu v Singapore a ona ju s nechuťou prijala. No vedela som, že to nepovažuje za férové. „Mám nervy z promócie. Balenia. Sťahovania späť. Kalifornia mi bude chýbať. A stále sa trápim kvôli Tyre.“

„Dva dni voľna, ďaleko od všetkých tých hovadín,“ upokojoval ma Ethan. „Budeš v pohode. Máš veľa času na balenie, a ak sa ti do toho nechce, môžeš si niekoho najat. Čoskoro budeš bohatá.“

„Neviem,“ zamrmlala som pochybovačne.

Ethana som ľúbila, ale dosť sme sa líšili. Jeho pragmatickosť ma zároveň priťahovala aj rozčuľovala. Ja som nad vecami nepremýšľala do detailov ako on, takže sme si často skočili do vlasov. Rada som robila všetko hneď, on sa musel najprv hlboko zamyslieť. Dával mi pocítiť, že moja neurotickosť je len stav mysle a že sa jej môžem zbaviť, nebral ju ako súčasť mojej povahy. Tak napríklad náš rozdielny štýl cestovania – on všetko dôkladne a dopodrobna plánoval, ja som sa radšej opýtala domáciach, kam zájsť.

Prechádzali sme sa krásnym centrom Sonomy popri žiarivo farebných bungalovoch a sviežich stromoch. „Tamtí ľudia majú v predzáhradke úplný citrusový šalát,“ ukázal Ethan, keď sme kráčali popri modro-ružovom dome s hojdacou sieťou natiahnutou medzi dvoma stromami a so živým papagájom, ktorý sedel na zábradlí verandy. „Ešte pohár vína?“ zakričal na nás a ja som sa usmiala. Samozrejme, že papagáje v Sonome si vedia vypýtať víno, a nie keksíky! Zabočili sme na ulicu Old Winery Road a pohltila nás zeleň dubov. Vysoké stromy tienili ulicu.

Pod nohami nám chrupčali škrupiny žaludov, zatiaľ čo sme preberali témy záverečnej skúšky z etiky. Na teste sme mali napísať esej – predpokladali sme, že za dve hodiny budeme musieť vyriešiť nejakú morálnu obchodnú dilemu (Produkty vyrábané v nevyhovujúcich pracovných podmienkach? Kompenzácie emisií oxidu uhličitého? Pracovná integrita mimo pracoviska?). V školských projektoch, na ktorých sme spolupracovali, sa nám

darilo výborne – on bol ten praktický, ja som prispela tvorivou energiou.

Prešli sme po mostíku ponad hravý potôčik a dostali sme sa na parkovisko pred Bellosguardom, veľkou kamennou budovou zapustenou do úbočia kopca. Vinul sa po nej brečtan, z ktorého vykúkali drevené dvere a lákali ma dnu. Nechala som Etha na parkovisku, nech skúma základy. Mal za sebou kariéru stavebného inžiniera a stále cítil potrebu hodnotiť štruktúrálnu celistvosť starých budov, na ktoré natrafil. Potiahla som obrovské drevené dvere a zastala som na prahu degustačnej miestnosti. Všimla som si, že pri dverách visí ceduľka NA PRENÁJOM, INFORMÁCIE U MAJITEĽA. Keď som však vošla dnu, celkom som na to zabudla – tie obielené steny, tehlový kozub, trámy, zemitá vôňa. Ocítla som sa v nebi.

Ako som tak užasnuto stála uprostred miestnosti, cez dvere za barom vošiel vysoký, štíhly mladík a ukázal na vínové poháre na pulte a na stoličku s koženým čalúnením pred ním. Tmavé blond vlasy mal navrchu hlavy dlhšie a ježaté a zbadala som náznak brady – nie, akože by si chcel pestovať bradu, skôr sa do tohto stavu dopracoval lenivosťou. V miestnosti bolo chladno a prítmie, teda okrem fliáčika svetla, na ktorom ležal psík. Kamenné múry a kopec za budovou sa zrejme postarali o prírodnú klimatizáciu.

„Dobrý deň,“ pozdravil srdečne a posunul po pulte hárok papiera. „Toto je dnešná ponuka na degustáciu.“ Pristúpila som bližšie a čítala. Na jednej strane bol kratší zoznam s mladšími ročníkmi, na druhej dlhší s rôznymi rokmi a názvami vín. „Mali by ste záujem o exkluzívnu alebo štandardnú degustáciu? Exkluzívna obsahuje naše dezertné víno Syrah Port, čo je

podľa mňa jedno z najzaujímavejších vín vyrábaných v Amerike. Tiež ochutnáte Pinot noir ročník dvetisícdväť, ktorý získal dve zlaté medaily na Sonoma County Harvest Fair. Je dostupný len tu vo vinárstve.“

S Ethanom sme plánovali navštíviť tri či štyri vinárstva. Exkluzívny zoznam obsahoval dvanásť vín vrátane dezertného, a ak by som si ho zvolila, znamenalo by to, že sa tu zdržím dosť dlho, ale už som vedela, že odtiaľto tak skoro neodídem. Usadila som sa na barovú stoličku. Pes zazíval, ponáľahoval sa, aký bol dlhý a štíhly, a pricupital ma pozdraviť. Priblížil sa k barovej stoličke, vstal na zadné nohy a predné labky si vložil na moju nohu. Jazyk mu visel z papule, takže vyzeral, akoby sa usmieval, ale tiež to mohlo znamenať, že nemá veľa zubov. Oblizol mi odhalenú nohu a ja som ho potľapkala po hlave. Spokojne vzdychol, zostal stáť na zadných, a zatiaľ čo som ho škrabkala za ušami, vrtel chvostom. „Exkluzívnu, prosím,“ vybrala som si a neprestávala som škrabkať psa. „Váš pes je dobrý obchodník.“

Barman sa usmial. „Dobre sme ho vycvičili. Nebudete ľutovať! Vyrábame jedny z najlepších vín v Kalifornii. A to nevravím len preto, že som tu vyrastal!“

„Vyrastali ste v Kalifornii?“

„Priamo tu vo vinárstve,“ ukázal po miestnosti.

„To je úžasné,“ vydýchla som. „Nádherne detstvo!“

Pokrčil plecami a otvoril prvú fľašu. „To áno. Začneme?“

„O chvíľu sa ku mne pridá môj priateľ. Stojí vonku a obzerá si budovu. Nechápem, čo mu to toľko trvá.“

„Pravdepodobne sa stretol s mojím otcom. Rád rozpráva o histórii podniku. Založili ho v sedemdesiatych rokoch devätnásteho storočia, ale za prohibície spustol. Otcov otec oživil vinice a znovu začal vyrábať víno. Tento priestor sme nanovo

otvorili iba nedávno. Dovtedy sme predávali víno miestnym reštauráciám a niekoľkým obchodom v okolí. Moja mama sa stará o dodávky a účtovníctvo.“

„To znie ako kopa práce,“ zhodnotila som.

„Mama má na starosti obchodné záležitosti a otec vyrába víno. Odkedy sme otvorili degustačnú miestnosť a založili vinný klub, zlepšuje sa to. Vyprodukuje tak tritisíc debničiek ročne.“

„To je veľa?“ spýtala som sa.

„Dost, ale mohlo by to byť aj lepšie. Vinárstvo Francisa Forda Coppola produkuje desaťtisíc denne.“

„Šialené,“ skonštatovala som.

„Veru,“ súhlasil a mierne sa na mňa uškrnul.

Nalial mi do pohára poriadny dúšok bieleho. V bledocitrónovom moku sa zjavili iskrivé bublinky. „Je krásne,“ povedala som, a než som sa napila, zakrúžila som pohárom citrusového ligotu. Víno chutilo výrazne, energicky. „Skvelé. Chutí ako... ako fakt dobré zázvorové pivo. Čudujem sa, že vám pred dverami nestoja ľudia v rade.“

Pri mojom porovnaní iskrivého vína so zázvorovým pivom potlačil smiech. Z lekcí somelierstva v škole som si pamätala, že treba okomentovať, čo ste práve ochutnali. Pri červených vínach učiteľ odporúčal spomenúť veci ako „koža“ alebo „ríbezle“, ale netušila som, ako chutí koža. Som len dievča z Iowy – nemám ani šajnu, ako opísať víno, a vždy, keď som sa v triede pokúsila ozvať, niekto sa zachichotal. Niečo som však musela povedať, a zázvorové pivo som poznala a vedela som, že je výborné.

„Nie je to tu také vzrušujúce ako v iných vinárstvách v okolí, ale naše vína sú naozaj kvalitné, aspoň podľa mňa.“

„Ľudia by sa tu mali tlačiť!“ povedala som.

„Lenže ako to dosiahnuť?“

„Dalo by sa urobiť všeličo.“

„Ani by som nevedel, kde začať.“

Ruky mi zamestnával vínový pohár, takže psík sa vrátil na štyri a usalašil sa pod stoličkou. Spokojne zakňučal.

„Och, Tanín,“ vzdychol si barman. „Ty si ale herec.“

„Tanín? Dobré meno pre psa z vinárstva.“

„Má kráľovský život.“

„Závidím mu,“ usmiala som sa.

„Aj ja,“ odvetil a oči mu zasvietili.

Pred niekoľkými mesiacmi, niekedy uprostred tej drámy s pracovnými miestami, sme so spolužiakmi zašli do Sonomy a skončili sme v degustačnej miestnosti, ktorá mi pripadala ako Disneyland – dostali sme pätnásťminútový termín na ochutnávkou vyznačený na bločkoch z pokladne ako v nejakom bistre. Kým sme čakali na určený termín, pozreli sme si video o histórii vinárstva – založili ho v roku dvetisícosem –, a keď uplynulo našich pätnásť minút, vyšli sme von cez darčekový obchod, kde predávali víno, utierky a zástery so vzorom hrozna a tabuľky na stenu s nápismi ako PRI VARENÍ POUŽÍVAM VÍNO. OBČAS HO PRIDÁVAM AJ DO JEDLA. Mám isté pravidlá, pokiaľ ide o dekorácie v domácnosti – napríklad, nijaké „vtipné“ nápisy, nijaké akože retro plagáty ani nástenky s fotkami, zbierky figúrok či tematické izby. Ethan si zo mňa pre môj vkus často ťahoval, no bola som si istá, že v hĺbke duše s mojimi pravidlami súhlasí.

Samozrejme, Tyra si jednu tabuľku kúpila, len aby ma našťavala, a pripevnila si ju na dvere bytu (naproti nášmu cez chodbu). Stálo na nej: DAJ MI KÁVU, ABY SOM ZMENILA VECI,

KTORÉ DOKÁŽEM ZMENIŤ. DAJ MI VÍNO, ABY SOM SA ZMIE-
RILA S VECAMI, KTORÉ ZMENIŤ NEDOKÁŽEM. Zakaždým, keď
som ráno odchádzala z bytu, nalepila som na tú tabuľku lepiaci
lístoček, aby som ju postupne, štvorček po štvorčeku, zakry-
la. Večer som sa vždy vrátila domov a našla som jeden či viac
zlepených lístočkov na svojich dverách s nejakým otrepaným
kliše o víne napísaným fixkou. Bolo to ako rafinovaná, urputná
kultúrna vojna, ktorá potom, čo sme sa rozkmotrili, nabrala
na agresivite.

Môj a Ethanov život v New Yorku sa nemohli líšiť viac, ak
teda neberieme do úvahy, že ani jeden z nás neobľuboval ako-
že vtipné nápisy. Ethan vyrastal na Park Avenue, ja som býva-
la v jednoizbovom byte v štvrti Ditmas Park. On bol zvyknutý
na kuchárku a gazdinú a mal vlastnú, mramorom obloženú
kúpeľňu s parnou sprchou. (Najviac ma však šokovalo, že mali
vnútorné schodisko. Kto už má v byte schody?) Moja kuchynka
v Ditmase bola taká maličká, že sa v nej nenašlo miesto ani
na zásuvku na príbory, a chladnička nebola väčšia ako tá, ktorú
som mala na internáte na vysokej. Do vstavanej mrazničky
sa vošla akurát pollitrová zmrzlina, aj to len vtedy, ak som ju
udržiavala bez námrazy. Ľad sa často rozrástol až tak, že led-
va ostalo miesto na čokoládovú tyčinku, ktorú som tam dr-
žala len preto, aby som si dokázala, že mám doma aj dezert,
akokoľvek úbohý. Ethan býval v rodičovskom byte aj po baka-
lárskom štúdiu, veď prečo by nie? Rodičia sa zväčša zdržiavali
vo svojich domoch mimo mesta. V Berkeley sme všetci bývali
na internáte pre magisterských študentov. V malých, účelných
bytíkoch s ošarpanými kuchynkami a laminátovými podlahami,
ktoré už zažili aj lepšie časy. Mne však môj byt, v ktorom
bola skutočná spálňa, a ani nehovorím o poriadnej chladnič-
ke a umývačke riadu, pripadal ako palác. Navyše, to olupujúce

sa linoleum v kuchyni a drevotrieskové skrinky mi pripomínali detstvo v Lowe, v malom, tuctovom domčeku. Pre Ethana znamenal internát veľký krok späť, no vydržal to, aby si zachoval tvár. Alebo sa mu len páčilo prebývať medzi prostým ľudom – nikdy som neprišla na to, ako to vlastne bolo.

„Toto miesto je iné,“ povedala som rozkošnému barmanovi s ježatými vlasmi. „Líši sa od ostatných v okolí...“

„Turisti ho až tak neobľubujú,“ vzdychol si.

„Možno sú hlúpi,“ skonštatovala som.

„Určite sa nájdú aj múdri,“ poznamenal. „Ako vy.“

Začervenala som sa, a aby som netresla niečo, čo by som potom ľutovala, radšej som sa len usmiala. Niekedy som povedala, čo mi slina na jazyk priniesla, a zvyčajne ma to dostalo do trápnej situácie. Rozhodla som sa teda mlčať a krúžiť vínom v pohári. Na kurze ochutnávania vína, ktorý sme povinne absolvovali v úvode ekonomického štúdia, nás učili, že treba zakrúžiť vínom, ovoňať ho a potom ochutnať. Namiesto nejakej duchapľnej poznámky som teda krúžila vínom. Ovoňala som ho a odpila si. A usmiala som sa.

„To víno mi naozaj veľmi chutí,“ vysúkala som zo seba konečne a uvažovala som, kde v pekle trčí Ethan. Ak rýchlo nepríde, budem pokračovať vo flirtovaní. Tým nechcem naznačiť, že by mi flirtovanie išlo nejako zvlášť dobre. V New Yorku som mužov stretávala hlavne v baroch a moja technika baliania spočívala v tom, že som sondovala, čo ich zaujíma, a začala som sa s nimi o tom hádať. Cítila som zvláštnu hrdosť na to, že som sa raz celé hodiny hádala o recyklovaní s viceprezidentom firmy vyrábajúcej solárne panely. Potom sme spolu pár týždňov chodili. Niežeby som nevedela byť očarujúca, len sa mi jednoducho priecilo klipkať očami a vzdychať: „Och, ty si ale zaujímavý.“ Pretože väčšina z nich nebola. Viac sa mi páčili

výzvy. Moje prvé stretnutie s Ethanom rozhodne bolo výzvou – v kníhkupectve v Berkeley sme si poriadne skočili do vlasov. Súčasná situácia však vôbec nenaznačovala, že sa budem musieť začať hádať – akosi by to nešlo. Tak som sa teda uchýlila k svojmu (skromnému) ženskému šarmu.

„Ďakujem,“ povedal a tiež sa usmial.

Z vína mi začínalo byť trochu teplo, cítila som, ako sa mi v ohybe lakťa tvoria kvapôčky potu a ako mi červenejú líca. *Pokoj*, napomenula som sa. *Neblázni*.

„Aj vy pomáhate pri výrobe vína? Teda, pomáhate otcovi?“

„Základy ovládam,“ odvetil. „Ale vyrába ho hlavne otec. A Felipe. To je náš nový vinársky odborník z Čile. Ešte vylepšil naše vína. Ja odchádzam do New Yorku študovať scenáristiku.“

„Vy chcete odtiaľto odísť?“ spýtala som sa neveriacky. *Máš priateľa*, pripomenula som si a pokúsila som sa uvoľniť priširoký úsmev. *Milého, spoľahlivého, zodpovedného priateľa menom Ethan*. „Nechápem. Veď žijete na najkrajšom mieste na zemi! Už ste niekedy boli v New Yorku? Je nechutný. Od záhadných mláčok aj za slnečných dní po smradľavé nástupištia metra a agresívne holuby.“

„Celý doterajší život som prežil tu, s výnimkou bakalárskeho štúdia v Los Angeles. Ale L. A. nie je skutočné. A ani toto miesto mi tak nepripadá. Chcem vidieť svet. Aj keby bol, aby som použil váš výraz, nechutný.“

To asi bol dostatočný dôvod. Ja som tiež túžila zdúchnuť z Iowy. Nevidela som tam pre seba nijakú budúcnosť a nemala som prečo zostávať, teda okrem pár kamarátov. Ak by Iowa bola miestom, ktoré by ľudia radi navštevovali, a ak by som vedela napríklad vyrábať víno, sotva by som odišla. Na druhej strane, nikde, kde som žila, som sa necítila doma. Ako dievča som snívala o vzrušujúcom živote v New Yorku, ale keď som